

шення / О.А. Рассомахіна // Сучасні проблеми правової системи України: VI Міжнар. наук.-практ. конференція, 27 листопада 2014 р. / [редкол.: Ю.С. Шемшученко, Ю.Л. Бошицький, О.В. Чернецька, М.О. Дей, С.І. Бевз]. – Вип. 6. – 2014. – С. 44-48.

20. Рассомахіна О.А. Конституційне право особи на судовий захист та додатковий механізм його реалізації у цивільному судочинстві / О.А. Рассомахіна // Парламентаризм в Цент-

рально-Східній Європі: історія, національні особливості, сучасні тенденції: круглий стіл, 17 квітня 2015 р. / [редкол.: Бошицький Ю.Л., Литвин М.Р., Соляр І.Я., Чернецька О.В., Михайленко О.В., Муравський О.І.]. – К.: Ліра-К, 2015. – С. 17.

21. Про застосування судами норм законодавства у справах про захист авторського права і суміжних прав : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 4 червня 2010 року №5.

Рассомахіна Ольга Андреевна **ОРГАНЫ И ЛИЦА, ЗАЩИЩАЮЩИЕ ПРАВА И ИНТЕРЕСЫ ДРУГИХ ЛИЦ,** **КАК УЧАСТНИКИ ГРАЖДАНСКОГО ПРОЦЕССА**

В статье рассматриваются составляющие механизма защиты гражданских прав органами и лицами, которые действуют в защиту прав и интересов других лиц: их правовой статус, в том числе функции, цели и задачи их участия в гражданском процессе; круг лиц, права и интересы которых может защищать данная категория участников гражданского процесса; условия, формы и порядок участия в гражданском процессе данной категории участников, объем их прав и обязанностей в гражданском судопроизводстве.

Ключевые слова: участники гражданского процесса, которые действуют в защиту прав и интересов других лиц, Уполномоченный Верховной Рады Украины по правам человека, прокурор, государственные органы, органы местного самоуправления, физические и юридические лица, которым законом предоставлены полномочия защищать права, свободы и интересы других лиц.

Rassomakhina Olga **BODIES AND PERSONS WHO LEGALLY HAVE THE RIGHT TO PROTECT THE RIGHTS,** **FREEDOMS AND INTERESTS OF OTHER PERSONS, AS MEMBERS OF CIVIL PROCEDURE**

The article examines the components of the mechanism of protection of civil rights by bodies and persons acting on protecting the rights and interests of other persons: their legal status, including functions, goals and objectives of their participation in the civil process; the range of persons, the rights and interests of which can be protected by this category of participants of civil process; conditions, forms and procedures for the participation in civil proceedings of this category of participants, the extent of their rights in civil proceedings.

Keywords: participants of civil procedure in force to protect the rights and interests of other persons, the Ukrainian Parliament Commissioner for Human rights, the prosecutor, public authorities, local governments, physical and legal persons, acting to protect the rights and interests of other persons.

Сергієнко Наталя Артурівна,
приватний юрист

УДК347.952

ВЗАЄМОДІЯ СУДІВ ТА ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ **ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ, ШО МАЄ МІСЦЕ ПІД ЧАС** **ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЗОВУ В ЦИВІЛЬНИХ СПРАВАХ**

У статті розкрито окремі питання взаємодії судів та органів державної виконавчої служби, що має місце під час забезпечення позову в цивільних справах. Автор розглянув сферу звернення ухвал про забезпечення позову в цивільних справах до виконання. У статті розроблено елементи вдосконалення механізму виконання ухвал про забезпечення позову в цивільних справах, зокрема в контексті взаємодії судів з органами державної виконавчої служби.

Ключові слова: забезпечення позову, органи державної виконавчої служби, виконання ухвал про забезпечення позову, види забезпечення позову, накладення арешту.

Забезпечення позову є важливим елементом виконання в майбутньому рішення суду. Європейський суд з прав людини виходить з висновку змістовної цілісності судового провадження та виконання рішення, ухваленого за результатами розгляду справи (наприклад, рішення Європейського суду з прав людини

у справі «Хорнсбі проти Греції» [1], рішення у справі «Іван Панченко проти України» [2]). А в рішенні у справі «Войтенко проти України» Європейський суд з прав людини знову повторив, що ефективний доступ до суду включає право на те, щоб рішення суду було виконане без невиправданих затримок [3]. У цьому кон-

текст неабиякої актуальності набуває дієвість інституту забезпечення позову, адже забезпечення позову має метою усунення чи мінімізацію можливих труднощів чи неможливості виконання рішення суду.

Над питаннями забезпечення позову працювали багато вчених-юристів, наприклад, С.Я. Фурса, Г. Буга, Н.В. Іванюта, І.М. Опачий та інші. У переважній більшості наукових напрацювань з тематики забезпечення позову розкрито питання умов, видів і порядку забезпечення позовів. Деякі наукові праці присвячено питанням виконання ухвал про забезпечення позовів, постановлених у різних видах судочинства. Проте тематика виконання ухвал про забезпечення позову в цивільних справах майже не досліджувалась крізь призму взаємодії судів (як органів, що вживають заходів забезпечення позовів шляхом постановлення відповідних ухвал) з органами державної виконавчої служби (як органів, на які покладено примусове виконання рішень), що має місце під час забезпечення позову в цивільних справах. Наведене свідчить про актуальність наукової розробки теми такої взаємодії судів з органами державної виконавчої служби.

Отже, мета цієї статті – розробити елементи вдосконалення механізму виконання ухвал про забезпечення позову в цивільних справах, зокрема в контексті взаємодії судів з органами державної виконавчої служби.

Під забезпеченням позову слід розуміти вжиття судом, у провадженні якого перебуває справа, заходів щодо охорони матеріально-правових інтересів позивача, які гарантують реальне виконання судового рішення, ухваленого за його позовом [4, с. 535]. Враховуючи, що такі заходи спрямовуються на umożliвлення в майбутньому виконати судові рішення, в юридичній спільноті висловлюються пропозиції щодо іменування цього інституту цивільного процесу як забезпечення виконання судового рішення і поширення його на всі види цивільного судочинства (наказне провадження, позовне провадження та окреме провадження) [5].

Відповідно до ч. 9 ст. 153 ЦПК України ухвала про забезпечення позову виконується негайно в порядку, встановленому для виконання судових рішень, тобто її виконання покладається на органи державної виконавчої служби (далі – органи ДВС). Така ухвала відповідно до підпункту 2 ч.2 ст. 17 Закону України «Про виконавче провадження» є виконавчим документом і має відповідати вимогам до виконавчого документа, передбаченим ст. 18 цього Закону, зокрема щодо зазначення в ній даних про стягувача і боржника. Виконання ухвал про забезпечення позову здійснюється у виконавчому провадженні, тому обгрунтованим є твердження про поширення загальної процедури виконавчого провадження на виконання таких ухвал (наприклад, пред'явлення такої ухвали до виконання особою, вказаною як стягувач у відповідній ухвалі, застосування положень ст. 20 Закону «Про виконавче провадження» щодо місця виконання такої

ухвали тощо). У цьому контексті слід звернути увагу на те, що мають місце випадки, коли суди самостійно звертають такі ухвали до виконання шляхом надсилання до відповідних органів. Наприклад, ухвали про забезпечення позову шляхом накладення арешту на нерухоме майно іноді суди надсилають до органів державної реєстраційної служби (наприклад, див. ухвалу Вишгородського районного суду Київської області від 16 листопада 2015 року у справі № 363/4678/15-ц [6], ухвалу Вишгородського районного суду Київської області від 29 жовтня 2015 року у справі № 363/4540/15-ц [7]). Іноді суди надсилають такі ухвали одночасно до кількох органів, наприклад, органів державної реєстраційної служби та органів ДВС (див. ухвалу Київського районного суду міста Харкова від 2 грудня 2015 року у справі № 640/18596/15-ц [8], ухвалу Броварського міськрайонного суду Київської області від 30 листопада 2015 року у справі № 361/8305/15-ц [9]); органів державної реєстраційної служби та відповідних нотаріальних контор (наприклад, див. ухвалу Броварського міськрайонного суду Київської області від 19 листопада 2015 року у справі № 361/8040/15-ц [10]). Також суди направляють ухвали про забезпечення позову шляхом арешту нерухомого майна до органів ДВС (див. ухвалу Київського районного суду міста Полтави від 2 грудня 2015 року у справі № 552/4742/15-ц [11], ухвалу Обухівського районного суду Київської області від 26 листопада 2015 року у справі № 372/2194/15-ц [12]). Така різноманітність судової практики звернення до виконання ухвал про забезпечення позову свідчить про значні труднощі в застосуванні положень процесуального закону щодо звернення до виконання судових рішень та особливостей такого звернення щодо ухвал про забезпечення позову. У частині 9 ст. 153 ЦПК України йдеться про негайне виконання ухвали про забезпечення позову та звернення її до виконання судом. С.Я. Фурса та Р.О. Ляшенко зазначають, що звернення виконавчого документа до виконання охоплює проміжок часу від набуття рішенням суду законної сили і до отримання зацікавленою особою, на користь якої винесено рішення, виконавчого документа і його передачі в державну виконавчу службу [13, с. 81]. Отже, звернення судом ухвали про забезпечення позову до виконання становить проміжок часу від її постановлення (оскільки вона виконується негайно) і до пред'явлення до примусового виконання. У цьому аспекті слід поставити запитання, хто має безпосередньо звертатися до органів примусового виконання рішень для виконання ухвал про забезпечення позову в цивільних справах: суд має надсилати такі ухвали до органів ДВС чи це має здійснювати стягувач, попередньо отримавши відповідну ухвалу в суді? На нашу думку, якою б не була відповідь на це запитання, вона не висвітлить основного аспекту забезпечення позову – umożliвлення в подальшому виконання судового рішення, адже пересилання

документів до органів ДВС, так само як і отримання ухвали в суді, а потім її пред'явлення до виконання забирає певний час. Цього часу може бути достатньо, щоб звести нанівець забезпечення позову, наприклад, доки ухвала про забезпечення позову шляхом арешту нерухомості буде фактично виконана (враховуючи час на її пересилання чи видачу і подальше пред'явлення до виконання), тобто накладено арешт, майно боржника, яке мало бути арештоване, вже може бути відчужене. Для унеможливлення такого потрібно вдосконалити механізм виконання ухвал про забезпечення позову, які передбачають арешт, через надання судам можливості самостійно надсилати документи для реєстрації таких об'яжень, зокрема в електронному вигляді.

Положення ч. 9 ст. 153 ЦПК України передбачають, що в разі забезпечення вимог заявника заставою ухвала про забезпечення позову повертається до виконання негайно після внесення предмета застави в повному розмірі. У цьому аспекті О.Ю. Одосій зазначає, що рішення про забезпечення позову, яким передбачається внесення застави, доцільно видавати заявнику для пред'явлення до виконання тільки після надання доказів внесення ним застави в повному обсязі [14, с. 370-371]. Але така пропозиція не може бути однозначно прийнята, адже позов може бути забезпечений за заявою прокурора, органу державної влади, який є позивачем у справі, тож виникає запитання, як саме ці суб'єкти будуть вносити заставу.

Непоодинокими є випадки винесення державними виконавцями постанов про відмову у відкритті виконавчого провадження з примусового виконання ухвал про забезпечення позову з причин невідповідності таких ухвал вимогам до виконавчих документів, допущення самими державними виконавцями помилок у застосуванні законодавства (наприклад, див. ухвалу Печерського районного суду міста Києва від 12 листопада 2013 року у справі № 757/23414/13-ц [15]). Забезпечення позову має бути виконано оперативним, адже інакше фактично нівелюється його ефективність. Тому дії суду зі звернення ухвали про забезпечення позову до виконання, стягувача з її пред'явлення до примусового виконання і державного виконавця щодо відкриття виконавчого провадження та його здійснення мають відбуватися в суворій відповідності до вимог закону.

О.Ю. Одосій зазначає, що виконання постанови про забезпечення позову, крім справ про захист прав інтелектуальної власності (ч. 4 ст. 151 ЦПК України), треба вважати одним з елементів стадії судового розгляду, так як сукупність дій органів, визначених у Законі «Про виконавче провадження», спрямованих на примусове виконання такої постанови суду, яке здійснюється на підставі, в межах повноважень і у спосіб, які визначені цим Законом, іншими нормативно-правовими актами [14, с. 370]. Слід зауважити, що в цивільному судочинстві забезпечення

позову здійснюється не за постановою суду, а за ухвалою; розглядати виконання цієї ухвали в контексті судового розгляду нецільно, оскільки суд здійснює звернення такої ухвали до виконання, а органи ДВС – її примусове виконання. На думку С.Я. Фурси, Є.І. Фурси та С.В. Щербак, чинне законодавство України чітко розділяє повноваження судів та повноваження державної виконавчої служби і закріплює відповідні повноваження, згідно з чим суд здійснює правосуддя, а державна виконавча служба вчиняє примусове виконання як рішень судів, так і рішень інших органів [16, с. 117].

Ще одним дискусійним питанням взаємодії судів та органів ДВС під час виконання ухвал про забезпечення позову є питання примусового виконання ухвал, в яких застосовано кілька видів забезпечення позову. Вчені-юристи вказують на комплексне виконання ухвали суду про забезпечення позову державною виконавчою службою, якщо суд не визнає доцільним винести кілька ухвал, що стосуватимуться окремих суб'єктів, які зобов'язані будуть вжити певних заходів щодо забезпечення позову [16, с. 155]. Якщо суд застосовує кілька видів забезпечення позову (ч. 2 ст. 152 ЦПК України), постає питання правильного оформлення такої ухвали, зокрема в контексті її відповідності вимогам, що пред'являють до виконавчого документа. На нашу думку, в такій ухвалі має бути чітко зазначено, який суб'єкт є стягувачем, а який боржником щодо кожного з видів забезпечення позову, вжитого судом.

Оскільки постановлення ухвал про забезпечення позову в цивільних справах покладено на суди, а примусове виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів – на органи ДВС, взаємодія судів з органами ДВС має бути ефективною. З метою забезпечення цього доцільно вказувати в ухвалях про забезпечення позову, які передбачають вжиття кількох заходів забезпечення позову, боржника і стягувача щодо кожного з таких заходів. Вдосконаленню підлягає і механізм виконання ухвал про забезпечення позову, які передбачають накладення арештів на нерухоме майно, через надання судам можливості самостійно надсилати документи для реєстрації таких об'яжень, зокрема в електронному вигляді. Тема забезпечення позову в цивільних справах досить багатогранна. Тож перспективними є подальші наукові розробки цієї теми в цілому та питань взаємодії органів, які вживають заходи забезпечення позову, та органів, які здійснюють виконання забезпечення позову.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Хорнсби (Hornsby) против Греции: судебное решение Европейского суда по правам человека от 19 марта 1997 г. Краткое неофициальное изложение обстоятельств дела [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.echr.ru/documents/doc/2461496/2461496.htm> – Заголовок з екрана.

2. Справа «Іван Панченко проти України». Заява № 10911/05 :рішення Європейського суду з прав людини від 19 грудня 2009 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://old.minjust.gov.ua/19618>– Заголовок з екрана.
3. Справа «Войтенко проти України». Заява № 18966/02 :рішення Європейського суду з прав людини від 29 червня 2004 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://old.minjust.gov.ua/19618> – Заголовок з екрана.
4. Цивільний процесуальний кодекс України : наук.-практ. коментар : у 2 т. – Т. 1 / С.Я. Фурса [та ін.] ; за заг. ред. С.Я. Фурси. – 3і змін. та допов., станом на листоп. 2009 р. – К. : Фурса С.Я. [вид.] ; КНТ, 2010. – 1044 с. – (Серія «Процесуальні науки»).
5. Корольов В.В. Способи забезпечення цивільного позову, не передбачені ЦПК України [Електронний ресурс] / В.В. Корольов // Вісник Вищої ради юстиції України. – 2011. – № 3(7).– Режим доступу: http://irbisnbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/wru_2011_3_8.pdf – Заголовок з екрана.
6. Ухвала Вишгородського районного суду Київської області від 16.11.2015 року у справі № 363/4678/15-ц. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/53577723> – Заголовок з екрана.
7. Ухвала Вишгородського районного суду Київської області від 29.10.2015 року у справі № 363/4540/15-ц. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс].– Режим доступу:<http://reyestr.court.gov.ua/Review/53980742> – Заголовок з екрана.
8. Ухвала Київського районного суду міста Харкова від 02.12.2015 року у справі № 640/18596/15-ц. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/53965555>– Заголовок з екрана.
9. Ухвала Броварського міськрайонного суду Київської області від 30.11.2015 року у справі № 361/8305/15-ц. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/53907661> – Заголовок з екрана.
10. Ухвала Броварського міськрайонного суду Київської області від 29.11.2015 року у справі № 361/8040/15-ц. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/53613387>– Заголовок з екрана.
11. Ухвала Київського районного суду міста Полтави від 02.12.2015 року у справі № 552/4742/15-ц. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс].– Режим доступу:<http://reyestr.court.gov.ua/Review/53955216> – Заголовок з екрана.
12. Ухвала Обухівського районного суду Київської області від 26.11.2015 року у справі № 372/2194/15-ц. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/53784402> – Заголовок з екрана.
13. Фурса С.Я. Приведение судебных решений по гражданским делам к принудительному исполнению: от научных концепций к законодательному регулированию / С.Я. Фурса, Р.О. Ляшенко // Цивилистическая процессуальная мысль :междунар.об.науч. статей. Вып. 3: Исполнительный процесс / под ред. С.Я. Фурсы. – К.:Фурса С.Я., 2014. – С. 79-86.
14. Одосий О.Ю. Исполнение постановлений об обеспечении иска: отдельные проблемные аспекты / О.Ю. Одосий // Цивилистическая процессуальная мысль :междунар.об.науч. статей. – Вып. 3 : Исполнительный процесс / под ред. С.Я. Фурсы. – К.:Фурса С.Я., 2014. – С. 368-375.
15. Ухвала Печерського районного суду міста Києві від 12.11.2013 року у справі № 757/23414/13-ц. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс].– Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/35222121> – Заголовок з екрана.
16. Фурса С.Я. Закони України «Про державну виконавчу службу», «Про виконавче провадження», «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини»: науково-практичний коментар / С.Я. Фурса, Є.І. Фурса, С.В. Щербак ; за заг. ред. С.Я.Фурси ; Центр правових досліджень. – К. :Фурса С.Я. ; КНТ, 2008. – 1172 с.

Сергиенко Наталья Артуровна

ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ СУДОВ И ОРГАНОВ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ИСПОЛНИТЕЛЬНОЙ СЛУЖБЫ, ЧТО ИМЕЕТ МЕСТО ПРИ ОБЕСПЕЧЕНИИ ИСКА В ГРАЖДАНСКИХ ДЕЛАХ

В статье раскрыты отдельные вопросы взаимодействия судов и органов государственной исполнительной службы, которое имеет место при обеспечении иска в гражданских делах. Автором рассмотрено сферу обращения определений об обеспечении иска в гражданских делах к исполнению. В статье разработаны элементы усовершенствования механизма исполнения определений об обеспечении иска в гражданских делах, а именно в контексте взаимодействия судов органами государственной исполнительной службы.

Ключевые слова: *обеспечение иска, органы государственной исполнительной службы, исполнение определений об обеспечении иска, виды обеспечения иска, наложение ареста.*

Sergienko Natalia

INTERACTION BETWEEN COURTS AND GOVERNMENT EXECUTIVE BODIES THAT TAKES PLACE DURING SECURING A CLAIM IN CIVIL CASES

The article includes information about some aspects of interaction between courts and government executive bodies that takes place during securing a claim in civil cases. Enforcement of the approvals on securing a claim in civil cases is considered by the author. Some elements of improvement the mechanism

of execution the approvals on securing a claim in civil cases, especially in interaction between courts and government executive bodies aspect are represented.

Keywords: securing a claim, government executive bodies, executing of approvals on securing a claim, kinds of securing a claim, attachment.

Kinga Andrejewa Flaga-Gieruszyńska,

Drhab. prof. US, Department of Civil Procedure,
Faculty of Law and Administration, University of Szczecin

UDC: 347.9

WITNESS PRIVACY PROTECTION IN CIVIL PROCEEDINGS – SELECTED ISSUES

Protection of the privacy of individuals involved in various process roles in civil proceedings is one of the fundamental problems, especially in the context of the principle of transparency. In this article the author discusses the two main limitations of witnesses statements as evidence – the right to refuse to testify and the right to refuse to answer particular questions in terms of their use to protect the privacy of a witness. Instruments available to the court and the parties which essence is to limit the openness of the proceedings in appropriate cases are also very important. Some of these solutions may also serve to protect the privacy of individuals involved in the hearing.

Keywords: witnesses statements as evidence, protection of privacy, taking of evidence.

1. Introduction

Some civil cases because of the subject matter or subject of the non-trial proceedings are associated with the interference of the court during the hearing of evidence in the privacy of not only the parties (participants) of proceedings, but also can result in disclosure of private facts from witnesses' lives, if in the course of the proceedings such evidence will be carried out.

The concept of privacy is neither defined in legislation, nor in the doctrine, in a clear and indisputable way, and definitions created in that area usually represent, to a certain extent, derivative area of law, which the person creating a definition deals with. Although each of these definitions follows the basic assertion of the complicated structure of privacy, which is a collection of many sub-areas covering different aspects of human activity, which can be described as an intimate, private or family life. This complex character of privacy is confirmed, when it comes to a definition of private life, by B. Banaszak, who indicated that these are "qualities, inner personal (individual) experiences of a human and their evaluations, reflections on external events and their sensory impressions, as well as the state of health" [1, p. 295].

First of all, one should think about the nature of privacy in relation of an individual with common courts. According to A. Kopff "personal good in the form of private life is everything that, due to the justified isolation of the individual from the general community, is used for physical or mental development of one's personality, as well as for preservation of achieved social position". The author divides the private area into two basic areas: the intimate personal life and the private personal life. The first sphere of those includes personal experiences of a person, about which a person only informs the loved ones. The author points out that this information relates to the internal, intimate sphere of experiences of the individual and asserts that no circumstances may constitute

justification for interference in this sphere. On the other hand, the area of private life includes the circumstances and events of personal and family life, which are shared with family members, as well as friends and colleagues [2, p. 32-35]. However, the framework of legal protection of private life does not include information of "public character", due to the fact that they do not contain messages related to private life.

As a result, in some cases, the problem creates dilemma between the desire of the court and the parties (participants) of proceedings to detect the truth in the course of the proceedings and the protection of the privacy of individuals, whose knowledge of certain facts can help to establish the factual basis for the decision. The principle of truth in civil proceedings results mainly from the provisions of Art. 3 of the Code of Civil Procedure (hereinafter referred to as CCP) [3]. Which provides that the parties and the participants of the proceedings are obliged to carry out procedural actions in accordance with good practice and give explanations as to the circumstances truthfully and without concealing anything, as well as present evidence. One of the measures of evidence that parties may apply for is statements from witnesses. It is therefore of fundamental importance to mention the provisions of Art. 268 CCP containing the oath, shaping the basic duty of the witness, as witnessed promise that they will "speak the plain truth, without hiding anything what is known to me." However, the question arises whether this obligation is absolute, or whether it is necessary to use solutions to protect the rights of the witness, when giving statements would lead to their violation. This also applies to the indicated privacy as one of the derivatives of the right to dignity as a fundamental human right.

This study will present only the issue of privacy protection of witnesses and their relatives, bypassing this important issue with respect to the parties and participants of the proceedings.